ปีที่ ๔๗ ฉบับที่ ๕๕๕ เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔

ต่วยตูน พิเศษ

โลดลิ่วสู่อนาคต เลี้ยวลดสู่อดีตกาล
โยกย่วงชั่วกาลด้วยคุณภาพ

ปาปิรัส ตำนานมหัศจรรย์

ชุดทดสอบการตั้งครรภ์แบบไอยคุปต์

“ขุมทรัพย์พระเจ้าซาร์
สมบัติที่สาบสูญของจักรวรรดิอินคา
ไขปริศนาการสร้างมหาพีระมิดแห่งกิซ่า
พุทธบูชา การสละชีวิตในพุทธศาสนา
ตำนานงูสายรุ้งและนาค”

๑๐๐ บาท

นิตยสารรายเดือน

หนังสือในเครือด่วย'ตูน

ปีที่ ๔๗ ฉบับที่ ๕๕๕
ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔
ราคา ๑๐๐ บาท

ด่วย'ตูนพิเศษ

โลดลิ่วสู่อนาคต เลี้ยวลดสู่อดีตกาล
โชติช่วงชัชวาลด้วยคุณภาพ

๑๕ เครื่องบรรณาการไปราชสำนักจีนสมัยกรุงศรีอยุธยาและกรุงธนบุรี
"พิเศษ ปิ่นเกตุ"

๑๙ Big News
"เตคีออน"

๒๓ สมบัติที่สาบสูญของจักรวรรดิอินคา
"เคเมต เซช"

๒๙ เตโตเบิร์ก อนุสรณ์สถานการรบระหว่างโรมันกับเยอรมัน
"ปืนไทย จิตอาริย์"

๓๒ ชุดทดลองการตั้งครรภ์ดีกดำบรรพ์ฉบับไอยคุปต์
"สืบ สิบสาม"

๓๘ อัลฟอนส์ มูคา ศิลปินผู้เปลี่ยนทาง
"วิภาวี บริบูรณ์"

๔๓ แทบศัตก์เทวี บทที่ ๑๓ อมตานุสรณ์
"จินตวีร์ วิวัธน์"

๔๖ "พุทธบูชา" การสละชีวิตในพุทธศาสนา
กฤษณ์ บุญช่วย

๔๙ อินไซด์ลงกา
อุดร จารุรัตน์

๕๔ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ผ่านปลายพู่กัน (หลาย)รักของวิกตอเรีย
สุภาพรรณ เปล่งมณีพันธ์/สมพร ฐาปนาชัย

๖๓ วีรบุรุษผู้ปราบมังกร
"เกาทัณฑ์"

๖๖ อีกา ปักษาแห่งความตาย
"ธนิกร"

นิตยสารด่วย'ตูนพิเศษ เปิดโอกาสสำหรับข้อเขียนต่างๆ อาทิเช่น เรื่องประหลาดไทย, เกร็ด, อะไรก็ได้, บันทึกอาถรรพ์, ตำนานปีศาจพื้นบ้าน และประสบการณ์ปีศาจ ที่มีเนื้อหาและสาระสอดคล้องกับแนวของหนังสือ ด้วยความยาวประมาณ ๓-๔ หน้ากระดาษพิมพ์ พร้อมทั้งแนบไฟล์งาน และรูปประกอบมาด้วย (ถ้ามี) ทุกเรื่องที่ได้รับการลงพิมพ์เผยแพร่จะได้รับค่าตอบแทนตามความเหมาะสม

เชิญทุกท่านขยับเมาส์เข้ามาคุยกันได้ครับที่ facebook : ด่วย'ตูนพอกเก็ตแมกกาซีน & ด่วย'ตูน พิเศษ

สำหรับใช้เพื่อการศึกษาและการอ้างอิง

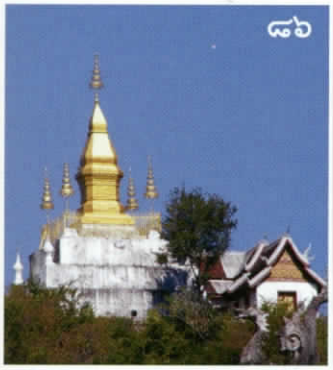

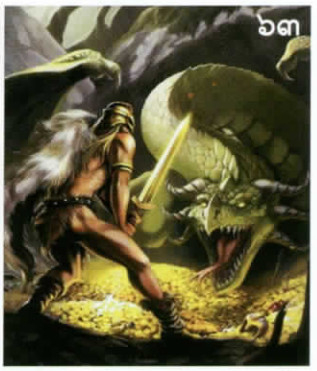

๖๘ จริยศาสตร์ของชาคเขรอทิส
ศ.กีรติ บุญเจือ

๗๒ สตรีหาญ มารีญา
"พอลลักซ์"

๗๕ ตำนานรักบนผืนทราย สู่การล่มสลายของวาคาดู
"มาดามอักปา"

๗๙ ทางผีผ่านแห่งออสเตรเลีย
"อัปสรศิลา"

๘๒ สงครามบนแผ่นฟิล์ม
พล.อ. บัญชร ชวาลศิลป์

๘๖ ท่องหลวงพระบาง ตอนที่ ๑
"ฐาปนา"

๙๒ เอรกปัตตานาคราช
ผู้จริงจังกับเรื่องคาใจ
"รักต์ศรา"

๙๔ แกะรอยสุสานมันลือโลก
ตอน ไขปริศนาการสร้างพีระมิด
"นนทพัทธ์"

๑๐๐ เรือสำเภาไทย พาหนะสำคัญในการพาณิชย์โบราณ
วิศนุ ทรัพย์สุวรรณ

๑๐๖ ขุมทรัพย์พระเจ้าชาร์
"นายลูกไข่"

๑๑๐ ไข้หวัดใหญ่สเปน
"ภัสวิภา"

๑๑๔ สัตว์มหัศจรรย์ยอดนิยม
ตอน งูสายรุ้ง และนาค
"คอสมอส"

๑๒๐ คืนผวา ล่าโป่งค่าง
"สา วาดวิญาณ"

๑๒๖ ขอขันด้วยคน
"ทีมงานต่วย'ตูน"

สำหรับเพื่อการศึกษาและการอ้างอิงเท่านั้น

คณะผู้จัดทำ

บรรณาธิการอำนวยการ วาทิน ปิ่นเฉลียว บรรณาธิการ อุดร จารุรัตน์ ประสานงานก่อง บรรณาธิการ ประลองพล เพียงบางยาง กราฟฟิคดีไซน์ สุนทรี วรารักษพงศ์ พิสูจน์อักษร กัญญามาศ ฝ่ายสมาชิก ภัทยา บุญปั่น โทร.๐-๒๕๑๔-๔๐๗๑-๓ ต่อ ๑๑๐ **ผู้จัดทำ** บริษัท พี.วาทิน พับลิเคชั่น จำกัด ๕๕๙/๓ ม.มารีชเพลส ถ.ประดิษฐ์มนูธรรม แขวงสะพานสอง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐ โทร. ๐-๒๕๑๔-๔๐๗๑-๓ โทรสาร : ๐-๒๕๑๔-๔๐๗๔ E-mail: p.vatin@gmail.com **พิมพ์ที่** บริษัท พี.วาทิน พริ้นติ้ง จำกัด **ผู้พิมพ์โฆษณา** นายดล ปิ่นเฉลียว บริษัท พี.วาทิน พริ้นติ้ง จำกัด โทร. ๐-๒๘๖๕-๐๑๐๐, ๐-๒๘๖๕-๑๕๑๑ โทรสาร : ๐-๒๘๖๕-๑๕๑๐ **ผู้จัดจำหน่าย** เพื่อนบุญ ถ.ประดิพัทธ กรุงเทพฯ โทร. ๐-๒๖๑๕-๘๖๒๕-๓

อัตราค่าสมาชิก ๑ ปี ๑๒ ฉบับ = ๑,๑๐๐ บาท (รวมค่าจัดส่ง)
กรณีจัดส่งต่างประเทศ (เพิ่มค่าส่งต่อปี)
สหรัฐอเมริกา : ๕,๓๐๐ บาท
ญี่ปุ่น : ๔,๑๘๐ บาท
อังกฤษ : ๔,๑๘๐ บาท
เยอรมัน : ๔,๑๘๐ บาท
ออสเตรเลีย : ๔,๑๘๐ บาท
ไต้หวัน : ๓,๗๘๐ บาท
ชำระเงินโดยธนาณัติ ตั๋วแลกเงิน หรือเช็คธนาคาร
สั่งจ่าย ปณ.ลาดพร้าว ๑๐๓๑๐ ในนาม **คุณเรณุกา ปิ่นเฉลียว**

สมบัติที่สาบสูญของจักรวรรดิอินคา

"เคเมต เซช" เขียน

"มันแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่ข้าพเจ้าจะสาธยายถึงทรัพย์สมบัติมากมายที่วางกองอยู่ตรงหน้าของข้าพเจ้าด้านในถ้ำ ตามที่ระบุเอาไว้บนแผนที่ ข้าพเจ้าไม่สามารถขนย้ายขุมทรัพย์เหล่านี้ออกมาได้ด้วยตัวคนเดียวเพียงลำพัง แม้มีคนนับพันมาช่วยก็คงจะขนย้ายไม่สำเร็จ มันเต็มไปด้วยทองคำและเงินทั้งจากยุคสมัยของชาวอินคาและจากยุคก่อนหน้านั้น ทั้งหมดทั้งมวลล้วนแล้วแต่เป็นผลงานอันประณีตที่ยากจะจินตนาการถึง ไม่ว่าจะเป็นรูปหล่อจากโลหะทองคำขนาดเท่าตัวคน หรือชิ้นงานทำเป็นรูปนกและสัตว์นานาชนิด ถ้วยชามรามไหล้วนอันแน่นไปด้วยเครื่องประดับที่อยู่ภายใน แถมยังมีภาชนะทำจากทองคำที่บรรจุมรกตเอาไว้จนล้นอีกด้วย"

ประโยคด้านบนนี้ดูเหมือนว่าจะมาจากนวนิยายผจญภัยออกตามล่าหาสมบัติสักเรื่องหนึ่ง แต่ความจริงแล้ว *"ไม่ใช่"* เลยครับ ข่าวดีก็คือมันเป็นส่วนหนึ่งของ *"บันทึก"* ประสบการณ์จริงของนักสำรวจที่เดินทางเข้าไปในป่าลึกของทวีปอเมริกาใต้เพื่อตามหา *"สมบัติ"* ที่สาบสูญของจักรวรรดิ*อินคา* (Inca) และดูเหมือนว่าเขาจะพบกับสิ่งที่ตามหาเสียด้วย แต่ข่าวร้ายก็คือหลังจากที่ผู้เขียนป่าวประกาศถึงสิ่งที่เขาค้นพบได้ไม่นาน เขากลับ *"เสียชีวิต"* อย่างลึกลับ!! นั่นจึงทำให้เรื่องราวเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่สาบสูญจากจักรวรรดิอินคาเป็นสิ่งที่ยั่วยวนนักเดินทางและนักล่าสมบัติจากทั่วทุกมุมโลก และในครั้งนี้เราก็กำลังจะไปตามล่าหาสถานที่ที่ระบุเอาไว้ว่าอัดแน่นไปด้วยทรัพย์สมบัติอันมหาศาลที่ว่านี้กัน ถ้าพร้อมแล้วก็ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ชายฝั่งทางตอนเหนือของประเทศเปรูในทวีปอเมริกาใต้อันเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดกันเลยครับ

ปี ค.ศ.1528 **ฟรานซิสโก ปีซาร์โร** (Francisco Pizarro) นักสำรวจชาวสเปนพร้อมด้วยเหล่า *กองกิสตาดอร์* (Conquistador) อีกราว ๑๖๐ ชีวิตเทียบเรือเอาไว้บริเวณชายฝั่งด้านทิศเหนือของ

ฟรานซิสโก ปีซาร์โร นักสำรวจชาวสเปนที่ได้เผชิญหน้ากับกษัตริย์อตาฮวลปาแห่งอินคา

ประเทศเปรูในบริเวณใกล้เคียงกับเมือง*ตุมเบส* (Tumbes) ปีซาโรเป็นหนึ่งในนักเดินทางที่พยายามออกตามล่าหาดินแดนใหม่โดยมี **เฮอร์นันโด คอร์เตส** (Hernando Cortes) เป็นแรงบันดาลใจ คอร์เตสคือนักสำรวจชาวสเปนที่ล่องเรือไปยังประเทศเม็กซิโกและสามารถยึดเอาทองคำปริมาณมหาศาลมาจากชาว*แอซเท็ก* (Aztecs) ได้ในช่วงประมาณปี ค.ศ.1521 เหตุการณ์นั้นผลักดันให้ปีซาร์โรเร่งออกตามหาดินแดนแห่งใหม่ ซึ่งเขาก็ได้นำคณะสำรวจเข้าไปลุยดินแดนชายฝั่งทิศตะวันตกของประเทศเปรูมาอย่างน้อยสองครั้งแล้วล่ะครับ เพียงแค่ว่าไม่ประสบความสำเร็จเท่าใดนัก เรื่องราวเพิ่งเริ่มเข้ารูปเข้ารอยในช่วงปี ค.ศ.1528 เมื่อปีซาร์โรนำกองทหารของเขาขึ้นฝั่งที่เมืองตุมเบส

เพราะแทนที่เขาจะถูกเหล่านักรบพื้นถิ่นออกมาขับไล่ คราวนี้ชาวเมืองกลับต้อนรับขับสู้เหล่ากองกิสตาดอร์เป็นอย่างดี แถมยังให้พวกเขาพักอาศัยอยู่ในเมืองได้ตามใจชอบอีกด้วย และนี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ปิซาร์โรเห็นว่านครของชาวอินคานั้นช่างมั่งคั่งเสียเหลือเกิน

สิ่งที่ปรากฏต่อสายตาของปิซาร์โรและเหล่ากองกิสตาดอร์คือชาวเมืองตุมเบสล้วนสวมใส่เครื่องประดับทำจากโลหะล้ำค่าทั้งทองคำและโลหะเงิน ปิซาร์โรจึงพยายามตีสนิทกับผู้นำของเมืองตุมเบสเพื่อที่จะถามถึงแหล่งที่มาของความมั่งคั่งจนทำให้ทราบว่ากษัตริย์ชาวอินคาที่อาศัยอยู่บริเวณภูเขาอันห่างไกลนั้นก็มั่งคั่งไปด้วยทองคำปริมาณมหาศาลแบบนี้เช่นกัน เมื่อได้ยินดังนั้น ปิซาร์โรก็ตาลุกวาวสิครับ เขารีบเร่งเดินทางกลับไปยังสเปนทันทีเพื่อรายงานเรื่องนี้ต่อ**พระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑** (King Charles) แห่งสเปน เพื่อให้พระองค์สนับสนุนเงินทุนเพื่อการออกล่าอาณานิคมครั้งใหม่ พร้อมขอให้พระองค์อนุญาตแต่งตั้งให้ปิซาร์โรขึ้นเป็นผู้ปกครองดินแดนที่เขาสามารถเข้ายึดครองได้ด้วยเช่นกัน ประเด็นนี้พระเจ้าชาร์ลส์ไม่ได้ขัดข้องอะไรนัก นั่นจึงทำให้ปิซาร์โรเดินทางกลับมายังเมืองตุมเบสอีกครั้งหนึ่ง ทว่าคราวนี้บ้านเมืองที่เขาเคยเห็นกลับเปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว เพราะดูเหมือนว่าชนพื้นเมืองเหล่านี้เพิ่งผ่าน *"สงครามกลางเมือง"* มาหมาดๆ จะว่าไปแล้วปิซาร์โรในเวลานั้นก็ไม่ได้ทราบหรอกครับว่าเกิดอะไรขึ้นกับดินแดนที่เขากำลังวางแผนเข้าไปพิชิต แต่ทุกวันนี้นักวิชาการทราบดีแล้วครับว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในจักรวรรดิอินคาช่วงที่ปิซาร์โรเดินทางเข้าไปถึงก็คือ *"สงครามสองพี่น้อง"* (War of the two brothers) ระหว่างกษัตริย์**อตาฮวลปา** (Atahualpa) และ **วาสการ์** (Huascar) ซึ่งจบลงในช่วงปี ค.ศ.1532 แรกเริ่มเดิมทีวาสการ์เป็นกษัตริย์ปกครอง*กุสโก* (Cuzco) นครหลวงของจักรวรรดิอินคา ส่วนอตาฮวลปาเป็นผู้ที่กุมอำนาจทางการทหารเอาไว้ โดยเขามีขุมกำลังหลักอยู่ที่เมือง*กีโต* (Quito) บริเวณประเทศเอกวาดอร์ในปัจจุบัน วาสการ์เคยพยายามที่จะเข้ายึดเมืองกีโต ทว่าไม่เคยสำเร็จเพราะกองทหารของอตาฮวลปาแข็งแกร่งกว่าที่คิด สุดท้ายอตาฮวลปาเองเป็นฝ่ายเดินเกมนำทหารลงใต้เข้าประชิดกุสโกบ้าง และแน่นอนครับว่าไม่มีใครสามารถต้านทานกองทหารของเขาได้ อตาฮวลปาเข้าทำลายเมืองต่างๆทางตอนใต้ที่ปกครองโดยวาสการ์ จนสามารถจับกุมวาสการ์เอาไว้เป็นเชลยศึกได้ในที่สุด นั่นจึงทำให้อตาฮวลปาได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิอินคานับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เหตุการณ์ความไม่สงบที่เล่าไปนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับที่ปิซาร์โรนำกองเรือและเหล่ากองกิสตาดอร์ขึ้นฝั่งที่ตุมเบสอีกครั้งหนึ่งพอดีครับ นั่นจึงทำให้สภาพบ้านเมืองของชาวอินคาในช่วงเวลานั้นอยู่ในสภาพเสมือนประหนึ่งว่าเพิ่งผ่านสงครามมาหมาดๆ แต่

สงครามสองพี่น้องเกิดขึ้นระหว่างกษัตริย์อตาฮวลปา (ซ้าย) และวาสการ์ (ขวา)

จะว่าไปก็ไม่ทราบเหมือนกันนะครับว่าจะเป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่สำหรับอตาฮวลปาที่มีชัยเหนือวาสการ์มาได้ เพราะหลังจากนี้พระองค์จะต้องรับศึกหนักกับเหล่ากองกิสตาดอร์นำโดยนายพลปิซาร์โร และผลลัพธ์ที่ตามมาก็ไม่ได้เป็นเรื่องดีสำหรับอตาฮวลปาเลยแม้แต่น้อย

พฤศจิกายน ค.ศ.1532 หลังจากที่อตาฮวลปาเพิ่งได้รับชัยชนะจากสงครามกลางเมืองมาหมาดๆ พระองค์ได้ยินข่าวการมาถึงของผู้มาเยือนผิวขาวจากต่างถิ่น แต่ก็ไม่เคยคิดหวั่นเกรงใดๆ ด้วยความมั่นใจในกองทหารอันแข็งแกร่งของพระองค์ที่มีมากถึงรวม ๘๐,๐๐๐ ชีวิต มิหนำซ้ำยิ่งเมื่อได้รู้ว่าผู้มาเยือนมีทหารมาเพียงแค่ ๑๖๐ นายเท่านั้น ยังไงก็คงไม่ใช่ปัญหาใหญ่เป็นแน่

แต่อตาฮวลปาคิดผิดมหันต์...

จะว่าไปแล้ว อตาฮวลปาก็ไม่ได้ประมาทหรอกครับ พระองค์มีบัญชาให้ชนชั้นสูงกลุ่มหนึ่งเดินทางไปพบกับเหล่ากองกิสตาดอร์เพื่อดูท่าทีและประเมินความน่าเกรงขามของทหารจากต่างถิ่นเสียก่อน ชนชั้นสูงกลุ่มนี้ใช้เวลากับเหล่ากองกิสตาดอร์อยู่ราวสองวัน พวกเขาเฝ้าสังเกตและพบว่าไม่น่าจะมีอะไรเป็นอันตรายมากนัก พวกเขาจึงส่งข่าวกลับไปยังอตาฮวลปา ทำให้พระองค์ตัดสินใจนัดพบกับปิซาร์โรโดยเลือกสถานที่เป็นเมือง*กาฮามาร์กา* (Cajamarca) โดยมีวัตถุประสงค์แท้จริงอยู่ที่การเข้าจับกุมคนต่างถิ่น ๑๖๐ ชีวิตกลุ่มนี้ซะ!!

แน่นอนครับว่าปิซาร์โรเองก็ไม่ได้คิดว่าการนัดพบครั้งนี้จะราบรื่นและเป็นไปอย่างสันติ เขาจึงวางแผนดักซุ่มโจมตีกองทหารของอตาฮวลปาเอาไว้ด้วยเช่นกัน ปิซาร์โรวางกองกำลังเอาไว้ตามเส้นทางที่คิดว่าอตาฮวลปาและกองทหารของพระองค์จะใช้เดินทางมาหาเขา โดยที่เขาเองก็มีวัตถุประสงค์หลักอยู่ที่การจับกุมอตาฮวลปาเอาไว้ให้จงได้เช่นกัน เรียกได้ว่าการนัดพบครั้งนี้ต่างคนต่างมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะกำราบอีกฝ่ายหนึ่งให้อยู่หมัด แต่แน่นอนครับว่าผู้ที่กำชัยชนะมีเพียงแค่ฝ่ายเดียวเท่านั้น สิ่งที่น่าเสียดายก็คือคราวนี้อตาฮวลปาไม่ได้รับสิทธิ์นั้นอีกต่อไปแล้ว

อตาฮวลปาเดินทางมายังจุดนัดพบโดยใช้เสลี่ยงพร้อมกับชนชั้นสูงอีกราว ๘๐ ชีวิต และนายทหารอีกร่วม ๖,๐๐๐ นาย เรียกได้ว่าใช้ *"จำนวน"* เข้าข่มเพราะพระองค์ทราบดีว่าเหล่าผู้มาเยือนนั้นมีกองกำลังเพียงแค่ ๑๖๐ ชีวิตเท่านั้น แต่สิ่งที่อตาฮวลปาไม่ทราบมาก่อนเลยก็คือ *"อาวุธ"* ของชาวสเปนนั้นทันสมัยกว่าชาวอินคาอยู่หลายขุม กว่าจะรู้ตัวอีกทีปิซาร์โรก็สั่งให้ทหารปืนใหญ่ที่ดักซุ่มอยู่เปิดฉากยิงในทันที ตามมาด้วยทหารม้าที่วิ่งกรูเข้าโจมตีกลุ่มทหารราบก็เหนี่ยวไกส่งห่ากระสุนเข้าไปหากองทหารของชาวอินคาจนเสียชีวิตคาที่ไปหลายศพ สำหรับพวกที่ยังรอดชีวิตก็หนีตายกันจ้าละหวั่น กองทหาร ๖,๐๐๐ นายของอตาฮวลปาแตกกระเจิงไม่เป็นท่า พวกเขาวิ่งหนีด้วยความกลัวสุดชีวิต และนั่นจึงทำให้สุด

ภาพวาดแสดงฉากในขณะที่ชาวสเปนกำลังเข้าจับกุมอตาฮวลปาแห่งจักรวรรดิอินคา

สำนักพิมพ์การศึกษาไทย ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ท้ายแล้วปิซาร์โรที่มีกองกำลังทหารน้อยกว่าหลายเท่า ทว่ามีอาวุธที่ทรงพลังกว่าหลายขุม สามารถเข้าจับกุมอตาฮวลปาเอาไว้ได้สำเร็จ

ศึกครั้งนี้เหล่ากองกิสตาดอร์เป็นผู้กำชัยชนะ และเป็นเหตุการณ์อันนำมาซึ่งเรื่องราวของ *"ขุมทรัพย์"* ปริมาณมหาศาลที่เชื่อกันว่า *"หายสาบสูญ"* ไปจากประวัติศาสตร์ด้วยเช่นกันครับ

แผนการเป็นไปตามที่ปิซาร์โรคิดเอาไว้ อตาฮวลปาร้องขอชีวิตจากเขาโดยมีข้อเสนออันยากที่จะปฏิเสธมาด้วย ใช่แล้วครับ อตาฮวลปาเสนอที่จะมอบ *"ค่าไถ่"* ปริมาณมหาศาลให้กับปิซาร์โรแลกกับการไว้ชีวิตพระองค์ โดยเสนอว่าทางจักรวรรดิอินคาจะหาสมบัติล้ำค่าเข้ามาบรรจุเอาไว้ในห้องความยาว ๗.๓ เมตร กว้าง ๕.๔ เมตร ให้สูงขึ้นไปถึง ๒.๔ เมตรด้วยทองคำและโลหะเงินในปริมาณที่มากกว่าทองคำสองเท่า แน่นอนครับว่าปิซาร์โรไม่มีทางปฏิเสธ เพราะขุมสมบัติเหล่านี้คือสิ่งที่เขาต้องการตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แต่ข้อแม้ก็คือสมบัติทั้งหลายจะต้องเติมให้เต็มห้องที่ว่านี้ภายในสองเดือนเท่านั้น นั่นจึงทำให้ชาวอินคารีบเร่งทำงานในทันทีเพื่อให้ได้ค่าไถ่ตรงเวลา

แต่เหตุการณ์หลังจากนั้นก็ไม่แน่ชัดหรอกครับ ไม่มีใครทราบว่าจริงๆแล้วเกิดอะไรขึ้น มีหลายกระแสเล่าเรื่องราวที่แตกต่างกันออกไป กระแสแรกบอกว่าช่วงเวลาสองเดือนที่ชาวอินคาเตรียมทองคำและโลหะเงินมาใส่เอาไว้ในห้องเพื่อเป็นค่าไถ่นั้น เกิดขึ้นอย่างเชื่องช้า ประหนึ่งว่าชาวอินคากำลังจะเล่นตุกติกอะไรบางอย่างกับเหล่ากองกิสตาดอร์ เช่นว่าอาจจะกำลังหลอกให้ชาวสเปนตายใจแล้วเข้ามาโจมตีในภายหลัง ปิซาร์โรจึงมีคำสั่งให้ทำการ *"ประหารชีวิต"* กษัตริย์อตาฮวลปาด้วยการรัดคอโดยใช้ *ปลอกคอเหล็ก* (Garrote) แต่บางกระแสก็บอกว่าชาวสเปนแอบนำเอาขุมทรัพย์ในห้องไปหลอมอยู่เรื่อยๆ ทำให้ไม่ว่าจะเติมสมบัติเข้าไปมากเท่าไรก็ไม่เคยสูงถึง ๒.๔ เมตรตามที่ตกลงกันไว้เสียที แต่อีกหนึ่งกระแสก็เสนอว่าในช่วงเวลานั้นอตาฮวลปาเองก็เกรงว่าระหว่างที่พระองค์กำลังถูกจับตัวโดยชาวสเปนอยู่นี้ วาสการ์ที่ถูกจับขังเอาไว้ในฐานะเชลยศึกก็อาจจะพยายามหาทางออกมาครองความเป็นใหญ่เหนือจักรวรรดิอีกครั้ง พระองค์จึงหาทางสั่งให้นายทหารออกไปทำการสังหารวาสการ์เสีย ซึ่งการเคลื่อนพลของทหารอินคาได้สร้างข่าวลือว่าขนพื้นเมืองกลุ่มนี้อาจจะกำลังวางแผนเพื่อเข้าโจมตีเหล่ากองกิสตาดอร์เมื่อไรก็ได้ ถึงแม้ว่าสุดท้ายแล้วปิซาร์โรจะยังไม่พบหลักฐานที่ชัดเจนของการซุ่มโจมตีที่ว่านี้ แต่เพื่อยุติความหวั่นวิตก เขาจึงตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยการ *"สังหาร"* อตาฮวลปาทิ้งเสียเลย ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร สิ่งที่เราทราบก็คือสุดท้ายแล้วอตาฮวลปาถูกชาวสเปนสังหารโดยใช้ปลอกคอเหล็กในวันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 1533 โดยที่สมบัติอันเป็นค่าไถ่ตัวอตาฮวลปายังสูงไม่ถึง ๒.๔ เมตรตามที่ตกลงไว้เลยด้วยซ้ำ

เหตุการณ์นี้ไม่ใช่เรื่องดีทั้งสำหรับชาวสเปนและชาวอินคาอย่างแน่นอนครับ เพราะเมื่อชาวอินคาทราบว่าจักรพรรดิของพวกเขาสิ้นพระชนม์เสียแล้ว นายพลคนสนิทของอตาฮวลปาได้สั่งให้ยกเลิกการขนย้ายทองคำและโลหะเงินเพื่อมาเป็นค่าไถ่ในทันที แต่ให้รีบเร่งนำเอาทองคำซึ่งประเมินกันว่ามีน้ำหนักมหาศาลถึง ๗๕๐ ตัน เข้าไปซ่อนเอาไว้ในถ้ำลึกบริเวณ *ภูเขายันกันอาตีส* (Llanganatis Mountains) แทน ซึ่งถึงแม้ว่าในภายหลังนายพลท่านนี้จะถูกชาวสเปนจับตัวได้ แต่เขาก็ไม่ยอมที่จะปริปากบอกถึงที่ซ่อนทองคำและขุมทรัพย์ปริมาณมหาศาลนี้แต่อย่างใด

ถึงแม้ว่าเหล่ากองกิสตาดอร์จะยังไม่ทราบถึงตำแหน่งที่แท้จริงของถ้ำในภูเขายันกันอาตีส แต่ทองคำและโลหะเงินที่ถูกนำเอามาบรรจุเอาไว้ในห้องเพื่อเป็นค่าไถ่

ตัวอตาฮวลปาก็มากมายมหาศาลแล้วล่ะครับ กล่าวกันว่าชาวสเปนนำเอาขุมทรัพย์เหล่านั้นไปหลอมได้เป็นทองคำน้ำหนักมหาศาลถึงเกือบ ๖ ตัน!! นอกจากนั้นยังมีโลหะเงินน้ำหนักมากกว่าทองคำอีก ๒ เท่า ปิซาร์โรนำเอาขุมทรัพย์ร้อยละ ๒๐ ถวายแด่พระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑ แห่งสเปนตาม*ข้อกำหนดด้านภาษี* (Royal Fifth) ว่าด้วยขุมทรัพย์ที่ปล้นมาได้จากสงคราม ที่น่าสนใจก็คือเมื่อนำเอาสมบัติที่เหลือมาแบ่งกันแล้ว แม้แต่นายทหารยศต่ำที่สุดยังได้ทองคำไปถึง ๒๐ กิโลกรัม พร้อมกับโลหะเงินอีก ๔๐ กิโลกรัม ส่วนปิซาร์โรเองนั้นได้มากกว่านายทหารทั่วไปถึง ๑๔ เท่า!! แค่นี้ก็จินตนาการถึงความร่ำรวยอันมหาศาลที่พวกเขาได้รับจากขุมทรัพย์อันเป็นค่าไถ่กษัตริย์อตาฮวลปาได้เป็นอย่างดีแล้วล่ะครับ

ถ้วยทำจากโลหะทองคำของชาวอินคาขึ้นรูปเป็นใบหน้ามนุษย์

หน้ากากทองคำของชนโบราณแห่งอเมริกาใต้แสดงถึงความมั่งคั่งทางด้านโลหะทองคำ

แต่คำถามสำคัญที่นักล่าสมบัติให้ความสนใจกันมากกว่าก็คือ แล้วทองคำร่วม ๗๕๐ ตันที่กล่าวกันว่านายทหารของอตาฮวลปาสั่งให้นำไปเก็บซ่อนเอาไว้ในภูเขายันกันอาตีสนั้นอยู่ที่ไหน และมันจะมีอยู่จริงหรือไม่ ลองมาดูกันต่อครับว่าทุกวันนี้พวกเรามีข้อมูลเกี่ยวกับสมบัติที่สาบสูญจากค่าไถ่ตัวอตาฮวลปามากน้อยแค่ไหน และเรารู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง

ถัดจากยุคสมัยของปิซาร์โร เรื่องราวของขุมทรัพย์ที่สาบสูญกลับมาเป็นที่รู้จักอีกครั้งเมื่อชาวสเปนนามว่า **บัลเบร์เด เดร์โรเตโร** (Valverde Derrotero) ที่ยังคงอาศัยอยู่บริเวณภูเขายันกันอาตีสได้แต่งงานกับสตรีซึ่งเป็นบุตรสาวของนักบวชนางหนึ่งในหมู่บ้าน ที่น่าทึ่งก็คือดูเหมือนว่านักบวชท่านนั้นจะทราบดีถึงที่ซ่อนของสมบัติที่ชาวอินคาเก็บเอาไว้และได้บอกตำแหน่งที่ซ่อนแก่ลูกเขยของเขาด้วย!! นั่นจึงทำให้บัลเบร์เดขึ้นแท่นเป็นมหาเศรษฐีแทบจะในทันทีหลังจากที่เขาแต่งงาน และที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้นไปอีกก็คือหลังจากนั้นเพียงไม่กี่ปี บัลเบร์เดได้เดินทางกลับมายังสเปน เขาได้เขียนเอกสารขึ้นมาฉบับหนึ่งความยาวสามหน้าส่งให้กับกษัตริย์แห่งสเปน โดยที่ในเนื้อความกล่าวถึงรายละเอียดว่าจะสามารถออกตามล่าหาสมบัติแห่งอินคาได้จากที่ไหน ทุกวันนี้เราเรียกขานเอกสารอันน่าทึ่งฉบับนี้กันในชื่อ *"คู่มือของบัลเบร์เด"* (Valverde's Guide) ครับ

เมื่อกษัตริย์แห่งสเปนทราบถึงตำแหน่งที่ซ่อนของขุมทรัพย์

ตัวลามะขึ้นรูปจากโลหะทองคำ (ซ้าย) และโลหะเงิน (ขวา) คือผลงานอันโดดเด่นของชาวอินคา

ที่ชัดแจ้งขนาดนี้ มีหรือจะทนไหว พระองค์ส่ง**บาทหลวงลองโก** (Father Longo) ออกไปตามหาสมบัติที่ว่านี้ ข่าวดีก็คือเขาหาสมบัติเจอเสียด้วยครับ!! แต่ข่าวร้ายก็คือ ในขณะที่บาทหลวงลองโกกำลังเดินทางกลับลงมาจากภูเขายันกันอาตีส เขากลับหายตัวไปอย่างลึกลับเสียนี่!! ถัดจากนั้นมาราว ๑๐๐ ปีคนงานเหมืองนามว่า **อตานาซิโอ กุซมัน** (Atanasio Guzman) ซึ่งทำเหมืองอยู่บริเวณภูเขายันกันอาตีสได้ลองออกตามหาสมบัติที่สาบสูญอีกครั้ง ทว่าจากนั้นไม่นานเขาก็ได้หายตัวไปอย่างลึกลับอีกเช่นกัน

เวลาล่วงเลยมาถึงช่วงประมาณปี ค.ศ.1886 ก็มีหลักฐานปรากฏว่ามีคนพบสมบัตินี้อีกครั้งหนึ่ง ผู้ที่ค้นพบคือกัปตันเรือนามว่า **บาร์ธ เบลค** (Barth Blake) ที่สามารถออกตามหา *"ถ้ำ"* อันเป็นที่ซ่อนทองคำของชาวอินคาได้สำเร็จ เขาเขียนจดหมายขึ้นมาฉบับหนึ่งบอกเล่าถึงขุมทรัพย์ปริมาณมหาศาลที่ *"แม้มีคนนับพันมาช่วยก็คงจะขนย้ายไม่สำเร็จ"* ใช่แล้วครับ!! คนที่เขียนข้อความอันน่าตื่นตาตื่นใจที่จั่วหัวเอาไว้ตอนเปิดเรื่องก็คือกัปตันเบลคนี่เองล่ะครับ แต่ข่าวร้ายก็คือกัปตันเบลคสามารถหยิบฉวยขุมทรัพย์ติดไม้ติดมือมาได้เพียงแค่เล็กน้อยเท่านั้น และในขณะที่เขากำลังล่องเรือกลับมาพร้อมกับทองคำจำนวนหนึ่ง เขาก็ถูกผลักตกจากเรือจนเสียชีวิตไปในที่สุด

ถ้าข้อความที่กัปตันเบลคเขียนเอาไว้เป็นเรื่องจริง นั่นแปลว่าเบลคคือคนสุดท้ายที่มีโอกาสได้เห็นขุมทรัพย์ที่สาบสูญของจักรวรรดิอินคาด้วยตาของเขาเอง แต่ปัญหาก็คือจนถึงทุกวันนี้ยังไม่มีใครค้นพบถ้ำที่อัดแน่นไปด้วยสมบัติแห่งนั้นอีกเลย จนทำให้มีการเสนอกันว่าบางทีสมบัติอาจจะไม่เคยมีตัวตนมาตั้งแต่แรกแล้วก็เป็นได้ แต่ความจริงจะเป็นเช่นนั้นหรือไม่ คนที่ให้คำตอบสุดท้ายได้ก็คงจะมีเพียงแค่นายพลคนสนิทของอตาฮวลปากับกัปตันเรือนามว่าบาร์ธ เบลคเท่านั้นล่ะครับ ●

แผนที่บริเวณภูเขายันกันอาตีสวาดโดยอตานาซิโอ กุซมัน

วีรบุรุษผู้ปราบมังกร

"เกาทัณฑ์" เขียน

ก็อบจะทุกชาติในยุโรปนั้นมักจะมีเรื่องราวกึ่งนิยายที่เกี่ยวกับวีรบุรุษของตน อย่างบริเตนนั้นก็มีเรื่องราวของกษัตริย์ *อาร์เธอร์* และเหล่าอัศวินโต๊ะกลม มีซากปราสาทหินทาเกลเหลืออยู่ให้เห็น ฝรั่งเศสก็มีเรื่องราวของ *โรแลนด์* (Roland) กรีกก็มี*อคิลลีส* (Achilles) อิตาลีก็มี *โรมูลุส* (Romulus)

กลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียนหรือที่เรียกกันในสมัยก่อนว่าชาวเหนือนั้นก็มีเรื่องราววีรบุรุษที่โด่งดังอยู่เหมือนกันครับ นั่นก็คือเรื่องวีรบุรุษ **ซิเกิร์ด** (Sigurd) แห่ง *โวลซันกา* (Volsunga)

แต่ก็แปลกครับ เพราะไม่รู้ว่าเหตุใด เรื่องราวของตำนานต่าง ๆแม้แต่เทพเจ้าทางแถบเหนือนี้ ไม่ค่อยจะนิยมเล่ากัน อาจเป็นเพราะว่าชื่อบุคคลและสถานที่ต่าง ๆฟังดูแปลกหู ไม่ชวนให้น่าสนใจ สวรรค์ชั้นฟ้าของชาวเหนือนั้นเล่า ทวยเทพก็พ่ายแพ้แก่อสูรคือหิมะเสีย ไม่ค่อยจะมีเรื่องราวชิงรักหักสวาทเหมือนทวยเทพแห่งภูเขาโอลิมปัสของกรีก แต่กระนั้นตำนานเรื่องซิเกอร์ด เมื่อถูกถ่ายทอดมาเป็นนิยายพื้นบ้านของเยอรมัน หรือเมื่อ **วิลเฮล์ม ริชาร์ด วากเนอร์** (Wilhelm Richard Wagner) จะนำมาทำเป็นบทละครอุปรากรเรื่อง *"ซิกฟรีด"* (Siegfried) หรือ *เดอะ วัลคีรีส์* (The Valkyries) กลับดังครับ และถึงกับมีการถ่ายทำเป็นภาพยนตร์มาแล้วและรู้จักกันดีทั่วไป ก็ลองรู้จักกับเรื่องราวนี้ดูนะครับ

เรื่องราวของวีรบุรุษชาวเหนือซิเกิร์ดมีอยู่ว่า เขาเป็นบุตรชายของ**ซิกมันด์** (Sigmund) และ**ไฮออร์ดิส** (Hiordis) ซิกมันด์ผู้บิดาเป็นที่โปรดปรานของ**โอดิน** (Odin) จอมเทพเจ้าของชาวเหนือจนพระองค์ประทานอาวุธคือดาบ *กรามร์* (Gramr) ให้ ดาบนี้มีฤทธิ์เวทมนตร์ของเทพเจ้าอยู่ในตัว อาจฆ่าสิ่งที่มีอาถรรพณ์ที่ฆ่าไม่ตายได้ครับ

แต่เมื่อซิเกิร์ดเกิดมาไม่กี่ปี ซิกมันด์ก็ป่วย เมื่อกำลังจะตาย จอมเทพโอดินก็ปรากฏองค์ขึ้นต่อหน้าซิกมันด์และตรัสว่า *"อาวุธกรามร์นี้เมื่อซิกมันด์ตายแล้ว ก็ไม่ควรที่จะมีใครได้ใช้"* ตรัสแล้วพระองค์ก็ทรงหักมันออกเป็นสองท่อน

อาวุธนี้ซิกมันด์รักยิ่งชีวิตทีเดียวครับ เมื่อเทพเจ้าหักมันแล้ว ซิกมันด์ก็ทูลต่อจอมเทพว่าขอโปรดอย่าทรงนำมันไปด้วยเลย ขอให้พระองค์ทิ้งมันเอาไว้ให้บุตรชายเล็ก ๆดูต่างหน้าเถิด เทพเจ้าโอดินก็ยินยอมแล้วเสด็จหายวับไป ฝ่ายไฮออร์ดิสได้ยินเสียงผิดปกติ วิ่งเข้ามาดูสามีที่นอนป่วยเห็นกลิ้งตกลงมาจากเตียง ที่พื้นมีดาบเล่ม

สำคัญหักตกอยู่ และซิกมันด์กำลังจะสิ้นลมหายใจ นางประคองสามีเอาไว้ด้วยความตกใจที่สุด ซิกมันด์บอกเมียรักว่า *"ดาบนี้เทพเจ้าหักมันเสียแล้ว แต่มันจะต่อได้โดยคนแคระผู้เฉลียวฉลาด* ***เรกิ้น*** *(Regin) จงมอบให้แก่ซิเกิร์ดด้วย"* แล้วซิกมันด์ก็ขาดใจตาย

กาลเวลาล่วงเลยไปจนซิเกิร์ดเติบใหญ่ขึ้น ไฮออร์ดิสผู้มารดาได้บอกความจริงของดาบสำคัญ ทำให้ซิเกิร์ดคิดที่จะต่อดาบของบิดาให้ดีดังเดิม จึงเที่ยวหาเรกิ้นจนพบ เรกิ้นนั้นเมื่อเห็นซิเกิร์ด ก็พิจารณาดูรูปร่างแล้วก็ทำนายว่า ต่อไปซิเกิร์ดจะเป็นวีรบุรุษ ข้างฝ่ายซิเกิร์ดก็ขอให้เรกิ้นต่อดาบกรามร์ให้แก่ตนซึ่งคนแคระมิได้ลังเลเลย บอกให้ซิเกิร์ดกลับไปเอาดาบหักมาให้เขาโดยมีข้อสัญญาว่า ถ้าเขาต่อให้จะต้องทำงานให้เขาอย่างหนึ่งซิเกิร์ดก็ยอม

เรกิ้นก็สุมไฟในเตาจนลุกโชน แล้วก็เอาดาบทางด้านที่ถูกเทพเจ้าหักทิ่มเข้าไปในกองไฟเผามันจนแดงแล้วนำมาต่อบนทั่งลงมือตีมัน จนในที่สุดมันก็ติดกันเป็นดาบที่สมบูรณ์อีกครั้ง เมื่อเรกิ้นต่อดาบสำเร็จ ซิเกิร์ดก็ทดลองความคมของมัน ก็ไม่ได้เอาฟันหงฟันหินอะไรหรอกครับ ซิเกิร์ดเอาดาบกรามร์จุ่มลงในลำน้ำแล้วเอาขนแกะหย่อนลงไป น้ำ

ก็พัดพาขนแกะมากระทบคมดาบขาด ๒ ท่อน ก็เท่านี้เองครับ แล้วซิเกิร์ดก็ถามเรกิ้นถึงค่าจ้างต่อดาบ

เรกิ้นนั้น มีแผนการอยู่แล้วครับถึงได้ต่อดาบให้ ซึ่งถ้าบอกความจริงซิเกิร์ดก็จะไม่ช่วยเขา จึงต้องใช้อุบายประกอบ โดยบอกกับเด็กหนุ่มว่า มีมังกรอยู่ตัวหนึ่งชื่อ **ฟาฟเนอร์** (Fafnir) มังกรตัวนี้ไปขโมยสมบัติของพ่อเขาคือ **เรียดมาร์** แล้วมันฆ่าพ่อของเขาด้วย มังกรตัวนี้จะไม่มีใครฆ่าตายเว้นแต่ซิเกิร์ดผู้ถือดาบกรามร์ ไปฆ่ามันเถิด สมบัติที่มีค่ามากมายเขาจะแบ่งให้ นอกเหนือไปจากค่าต่อดาบวิเศษเล่มนี้

ซิเกิร์ดรับคำ เพราะรู้สึกว่าเมื่อเขาถือดาบกรามร์แล้วก็มีกำลังขึ้นผิดปกติครับ และเรกิ้นเสริมอีกว่า *"อย่าลืมนะพ่อหนุ่ม เมื่อฆ่ามันแล้วจงควักหัวใจของมันมาให้ฉัน พร้อมกับสมบัติ แล้วจะได้แบ่งกัน"* แล้วเรกิ้นก็พาซิเกิร์ดไปชี้ที่อยู่ของเจ้ามังกรให้

ความจริงมังกรไม่ได้ฆ่าพ่อของตนเลยสักนิด เรกิ้นต้องการทั้งสมบัติ และเป็นเจ้าของดาบกรามร์ และที่สำคัญก็คือหัวใจมังกร เมื่อซิเกิร์ดฆ่ามังกรได้หอบเอาสมบัติและหัวใจมังกรมาให้ตน เรกิ้นก็จะใช้ดาบกรามร์นั้นฆ่าซิเกิร์ดเสียเอง

หลังจากซิเกิร์ดสู้กับมังกรร้ายอันมีเขี้ยวแหลมคมที่หายใจเป็นควันและไฟ ไม่นานอำนาจของดาบวิเศษก็ทำให้ซิเกิร์ดมีกำลังมากและฆ่ามันลงได้ ซิเกิร์ดใช้ดาบ ผ่าอกมังกรเพื่อจะดึงหัวใจมังกรออก แต่เมื่อเขาตัดหัวใจมันและกระชากออกมา เลือดในหัวใจมังกรกลับพุ่งเข้าปากซิเกิร์ดโดยบังเอิญจนไหลลงคอไป

ทันใดนั้นเอง เขาก็รู้ตัวว่า

มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น นั่นก็คือเขาได้ยินเสียงนกคุยกันแล้วก็ฟังเข้าใจ มันเกาะอยู่บนต้นไม้ใกล้ๆคุยกันถึงอุบายของเรกิ้น ที่จะฆ่าเขาทิ้งเสีย หัวใจมังกรนั้นความสำคัญอยู่ที่เลือดในหัวใจ กินเข้าไปจะรู้ภาษาสัตว์ ดังนั้น เมื่อซิเกิร์ดกลับมาพร้อมด้วยสมบัติและหัวใจมังกรเปล่าๆที่เรกิ้นไม่รู้ความจริงและขอชมดาบกรามร์ จริงดังคำพูดของนก เขาจึงเอาดาบกรามร์ฟันเรกิ้นตาย

แต่ซิเกิร์ดก็ไม่รู้ตัวว่า มังกรฟาฟเนอร์นั้นเป็นสิ่งอาถรรพณ์ ใครฆ่ามันจะต้องประสบความวิบัติและต้องคำสาป

ซิเกิร์ดมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งครับ นามว่า **กุนนาร์** (Gunnar) รูปงามเอามากๆทีเดียวครับ ก็งามขนาดเทพธิดาสงครามแห่ง*วัลคีรี* (Valkyrie) ของ*วัลฮัลลา* (Valhalla) ที่เป็นที่สถิตของบรรดาเทพและบุรุษที่ตายไปแล้วมาหลงรัก เทพธิดานี้มีนามว่า **บรีนฮิลด์** (Brynhild) แต่ความรักของมนุษย์และเทพครั้งนี้เทพโอดินล่วงรู้เข้าครับ

จอมเทพกริ้วเทพธิดาบรีนฮิลด์อย่างยิ่ง ทรงสาปให้เธอมานอนสลบอยู่ในกลางป่า แล้วทรงบันดาลให้บังเกิดเปลวไฟแดงฉานลุกโพลงล้อมรอบตัวบรีนฮิลด์อยู่ พร้อมกับสาปมิให้เทพองค์ใดเข้าไปในกองไฟได้ เว้นแต่ชายที่กล้าหาญ

เท่านั้น บรีนฮิลด์จึงนอนแน่นิ่งอยู่กลางกองเพลิงในราวป่า มีมนุษย์มากมายมาเจอแต่ต้องผงะต่อเปลวไฟกายสิทธิ์ร้อนแรง กุนนาร์มาพบเข้าแต่ก็เข้าไปไม่ได้ แต่คิดว่าซิเกิร์ดจะช่วยได้จึงขอร้องให้ซิเกิร์ดช่วย เพราะเห็นว่าซิเกิร์ดแม้แต่มังกรพ่นไฟยังไม่กลัว

แต่ซิเกิร์ดก็ไม่รู้ว่า จอมเทพโอดินได้สาปผู้ช่วยเหลือไว้เช่นกัน ดังนั้นเมื่อซิเกิร์ดขับม้าฝ่าเปลวเพลิงด้วยอำนาจของเลือดมังกรทำให้ไฟอันเกิดแต่คำสาปหมดอำนาจไม่มีความร้อน และเมื่ออุ้มเอาบรีนฮิลด์ออกมาได้เธอก็ฟื้นจากคำสาปเก่าเพื่อรับกับคำสาปใหม่ทันที นั่นคือเธอหลงรักผู้ที่เข้ามาช่วยคือ ซิเกิร์ดทันที แม้ว่าซิเกิร์ดจะไม่เคยคิดรักเธอเลย

ซิเกิร์ดนั้นเมื่อช่วยมาแล้วก็นำบรีนฮิลด์มามอบให้กับกุนนาร์ แล้วตนเองก็กลับมาหลงรักน้องสาวของกุนนาร์คือ**กูดรูน** แล้วในที่สุดทั้ง ๒ คนก็แต่งงานกัน

บรีนฮิลด์นั้นแม้ว่าจะแต่งงานกับกุนนาร์ ก็ยังไม่ลืมซิเกิร์ด กลับพยายามไปหาซิเกิร์ดตามคำสาปของเทพโอดิน และนำเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปเล่าให้**กูธอร์ม** (Guthorm) ว่าผู้ที่ช่วยเธอคือซิเกิร์ด กูธอร์มเป็นพี่ของกุนนาร์และกูดรูน เรื่องจึงยุ่งกันใหญ่

เมื่อเป็นดังนี้การก็เหมือนกุนนาร์เป็นคนขลาด และซิเกิร์ดอาจดูหมิ่นเอาเมื่อไรก็ได้ ดังนั้นกูธอร์มจึงคิดจะฆ่าซิเกิร์ดเสีย โดยมิได้คิดว่าน้องสาวของตนก็คือภรรยาของซิเกิร์ด

ดังนั้นเมื่อถึงงานประลองฝีมือของนักสู้ประจำปี กูธอร์มจึงจับคู่กับซิเกิร์ด และสู้โดยไม่ยั้งมือ และเมื่อซิเกิร์ดพลาดท่าล้มคว่ำลง กูธอร์มจึงกระทืบลงไปที่กลางหลังซิเกิร์ดสุดแรง จนซิเกิร์ดตาย

คำสาปของเทพเจ้าโอดินเป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์ บรีนฮิลด์เมื่อรู้ว่าซิเกิร์ดตาย ก็รู้สึกตัวว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพราะตัวเธอเอง ดังนั้นเมื่อพวกวีรบุรุษนำร่างของเขามาทำการเผาเธอจึงควบม้าฝ่าเข้าไปในกองเพลิงที่ลุกร้อนแรงจนตายไปด้วยกัน

แม้ว่าซิเกิร์ดและบรีนฮิลด์จะไม่มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกันขณะมีชีวิตอยู่ แต่ในวัลฮัลลาสวรรค์ของชาวเหนือ และห้องประชุมวีรบุรุษ *-วัลคีรี-* ทั้งสองก็จะสถิตอยู่ร่วมกันตลอดไป ●

สตรีหาญ มารีญา

"พอลลักซ์" เขียน

มารีญา วาสิเลียฟนา (Mariya Vasilyevna) เกิดในปี ค.ศ.1905 ที่คาบสมุทรไครเมีย เธอมีพี่น้องเก้าคนแต่ทุกคนล้วนอยู่ในชนชั้นกรรมาชีพซึ่งหมายความว่าอาหารการกินมักไม่ค่อยเพียงพอในแต่ละวัน แถมยังถูกเจ้านายจำกัดสิทธิ์อีกด้วย แต่เมื่อเธอมีอายุได้ ๑๒ ปี พรรคบอลเชวิคก็โค่นล้ม*พระเจ้าซาร์นิโคลัสที่ ๒* ได้สำเร็จ ทำให้ลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ขยายตัวในโซเวียตอย่างรวดเร็ว เทียบกับการทำงานเสมือนเป็นทาสในทุก ๆ วันแล้ว การเป็นคอมมิวนิสต์ถือว่าหอมหวานมากสำหรับมารีญาเลยทีเดียว ประชาชนชาวโซเวียตต่างร่วมด้วยช่วยกันสร้างประเทศในแบบใหม่ด้วยมือของตนเอง ทำให้เธอได้รับการศึกษาที่ดีและมีงานอิสระทำในโรงกลั่นสุรา นอกจากนี้เธอยังเป็นพนักงานรับโทรศัพท์อีกด้วย

ไม่นานหลังจากนั้นนัก เธอได้พบรักและแต่งงานกับทหารโซเวียตหนุ่มนาม **อิลยา อัคทยาบริสกา** (Ilya Oktyabrskaya) เธอจึงเปลี่ยนมาใช้นามสกุลอัคทยาบริสกาตามเขา ทั้งคู่ตกลงกันว่าจะไม่มีลูกในขณะที่ไฟสงครามยังคงคุกรุ่นอยู่ พวกเขาจึงมุ่งความสนใจไปที่การรับใช้ชาติของตนอย่างเต็มที่ สำหรับมารีญาถ้าสามีของเธอรับใช้กองทัพแดงเธอก็จะทำเช่นนั้นด้วย มารีญาจึงพยายามทำทุกอย่างที่ผู้หญิงโซเวียตสามารถทำได้ในเวลานั้น เธอได้รับการฝึกฝนในฐานะพยาบาลของทางกองทัพ เป็นสมาชิกสภาภรรยาทหาร ฝึกการใช้อาวุธ และเป็นหนึ่งในผู้หญิงไม่กี่คนที่เรียนรู้วิธีการขับยานพาหนะต่าง ๆ

ในวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1939 ทางโซเวียตและเยอรมนีได้ลงนามใน*กติกาสัญญาโมโลตอฟ-ริบเบนทรอพ* ซึ่งเป็นกติกาสัญญาที่ได้ชื่อตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองประเทศ ความว่าทั้งสองประเทศจะไม่รุกรานกันอย่างเด็ดขาด แต่**ฮิตเลอร์**ก็โกหกคำโตเนื่องจากในวันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ.1941 ทางเยอรมนีไม่รักษากติกาสัญญาดังกล่าวและได้เปิดฉากรบกับโซเวียตในชื่อ*ปฏิบัติการบาร์บารอสซา* ซึ่งจุดประสงค์คือการกวาดล้างชาวสลาฟที่ทางเยอรมันบอกว่าเป็นชาติพันธุ์ที่ต่ำต้อยนั่นเอง

เมื่อนาซีเริ่มรุกราน ทาง

ต่วย'ตูน พิเศษ

กองทัพโซเวียตก็เลยต้องส่งกองทัพแดงไปรบในแนวหน้าจำนวนมาก และหนึ่งในทหารเหล่านั้นก็คือ อิลยา ในขณะเดียวกันมารีญาก็ถูกส่งไปที่ไซบีเรียเพื่อรักษาความปลอดภัย อิลยาถูกทหารนาซีสังหารในเดือนสิงหาคม ซึ่งกว่าข่าวการตายของอิลยาจะเดินทางไปหาเธอได้ก็กินเวลาไปเกือบสองปีเลยทีเดียว สิ่งแรกที่มารีญาทำหลังจากที่ได้ข่าวว่าสามีเธอตายไม่ใช่การร้องห่มร้องไห้ ด้วยความโกรธแค้นเธอจึงขายทรัพย์สินทุกๆอย่างของเธอและเดินทางไปธนาคารเพื่อฝากเงินก้อนโตในทันที

อย่างที่สอง เธอเขียนจดหมายหา *"ลุงโจ"* หรือ **โจเซฟ สตาลิน**อย่างโกรธแค้นว่า *"อิลยาสามีของฉันที่ต่อสู้เพื่อปกป้องมาตุภูมิอย่างห้าวหาญถูกพวกทหารนาซีฆ่าตาย ฉันต้องการแก้แค้นทหารสุนัขฟาสซิสต์เพื่อขดใช้ให้กับการตายของเขาและคนโซเวียตทั้งหลาย เพื่อจุดประสงค์นี้ฉันได้ฝากเงินเข้าธนาคารแห่งชาติเป็นจำนวนห้าหมื่นรูเบิลเพื่อสร้างรถถัง ฉันขอร้องให้คุณตั้งชื่อรถถังคันนี้ว่า 'แฟนสาวผู้ต่อสู้' เมื่อมันสร้างเสร็จแล้วได้โปรดส่งมันไปในแนวหน้าพร้อมกับฉันด้วยค่ะ ฉันจะเป็นคนขับมันเอง"*

สตาลินไม่ใช่คนประเภทที่มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นมากนัก แต่ก็ไม่ได้ใจไม้ไส้ระกำขนาดนั้น ที่จริงแล้วเขาตื่นเต้นเล็กน้อยที่เห็นคนมีความตั้งใจมากขนาดนี้ แถมมันก็อาจจะดีไม่น้อยถ้าหากเธอฆ่าทหารนาซีได้ สตาลินจึงทำตามที่เธอขอร้อง

ทางคณะกรรมการก็เห็นดีเห็นงามด้วยเพราะว่าพวกเขาเห็นว่ามารีญาเป็นพลขับรถถังที่มีความสามารถ (เพราะว่าเธอเรียนหลักสูตรขับรถถังเป็นเวลา ๕ เดือน) บวกกับการที่เห็นเธอมีความตั้งใจที่จะไปเป็นทหารในแนวหน้าจริงๆ แตกต่างจากทหารรถถังบางคนที่อยากอยู่ในรถถังเพราะว่ามันอบอุ่น คณะกรรมการจึงอนุมัติให้มารีญาใช้รถถัง T-34 หลังจากนั้นมารีญาก็ผ่านการฝึกในฐานะพลขับและช่างเครื่องของกองพลรถถังที่ ๒๖ ซึ่งเพื่อนร่วมงานของเธอก็ดูถูกเธอแทบจะในทันทีว่าผู้หญิงอย่างเธอจะมาทำสงครามที่เป็นของลูกผู้ชายได้อย่างนั้นเหรอ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้มารีญาท้อถอยแต่อย่างใด กลับกันเธอนำคำสบประมาทเหล่านั้นเพื่อผลักดันตนเองเข้าสู่ไฟแห่งความโกรธเกรี้ยว เธอตั้งมั่นว่าจะพิสูจน์ตัวเองให้ทหารชายทั้งปวงเห็นว่าเธอที่เป็นทหารหญิงก็เก่งและกล้าหาญไม่แพ้ชายใดเลย เห็นได้ชัดในจดหมายที่มารีญาเขียนถึงน้องสาวของเธอว่า *"พี่รับศีลล้างบาปด้วยไฟแค้น บางครั้งพี่ก็รู้สึกโกรธขึ้นมาจนแทบหายใจไม่ออก"*

ในที่สุดวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ.1943 มารีญาและรถถัง *"แฟนสาวผู้ต่อสู้"* ที่เป็นลูกรักของเธอก็ได้ออกไปรบในแนวหน้าเพื่อระเบิดความโกรธที่เธอสั่งสมมานานไว้สักที กองทัพแดงสามารถยึดเมืองสโมเลนสค์ส่วนใหญ่กลับคืนมาได้ รถถังของเธอสามารถฆ่าทหารเยอรมันและทำลายปืนต่อสู้รถถังได้มากมาย แม้ว่ารถถังจะถูกมองว่าเป็นกับดักที่นำไปสู่ความตายเนื่องจากมันเป็นเป้าขนาดใหญ่ ด้วยความที่ชื่อของเธอเริ่มโด่งดังในกองทัพแดงขึ้นมาบ้างแล้วเธอจึงได้รับคำสั่งว่าห้ามออกมาจากรถถังเด็ดขาด (ซึ่งปกติพลขับจะไม่ออกนอกรถกันอยู่แล้ว) แต่มารีญาก็บ้าระห่ำเกินกว่าที่จะทำตามคำสั่งเหล่านั้น มีครั้งหนึ่งที่รถถังของเธอเกิดขยับไม่ได้ ด้วยความที่เธอเป็นคนที่ค่อนข้างบ้าบิ่นและไม่มีอะไรให้เสียอีกแล้ว จึงกระโจนออกจากรถถังแล้วซ่อมมัน ด้วยความที่เป็นช่างเครื่องเธอจึงซ่อมมันได้ไม่ยากนัก เมื่อซ่อมเสร็จและรถถังกลับมาใช้งานได้ดังเดิมแล้ว เธอก็ขับรถถังเข้าสมรภูมิเพื่อไปสู้ต่อ

หลังจากพิสูจน์ตัวเองด้วยผลงานมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการกล้าขัดคำสั่งของหัวหน้า เข้าไปอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงตาย และ

ฆ่าทหารเยอรมันตายเป็นเบือแล้ว เธอจึงกลายเป็นตัวอันตรายของเยอรมันทันที แต่ในที่สุดเธอก็ได้รับการยอมรับจากทหารชาย พวกเขาเรียกเธอว่า *"คุณแม่"* แต่สิ่งที่ทำให้เธอมีความสุขมากกว่าการได้รับความเคารพก็คือ การที่เธอได้เลื่อนขั้นเป็นสิบเอก สหายในกองรถถังของเธอกล่าวว่า *"สิบเอกมารีญาเป็นคนที่มีความกระหายการทำลายล้าง (Appetite for Destruction) เป็นอย่างมาก เธอแปรเปลี่ยนความโกรธของเธอไปในทางบวกและสร้างสรรค์"*

หนึ่งเดือนต่อมาเธอได้แสดงผลงานอีกครั้งในสมรภูมิที่เมืองวีเต็บสค์ มารีญานำรถถังของเธอโจมตีที่แนวป้องกันของเยอรมันจนขยับไม่ได้เนื่องจากถูกยิงด้วยปืนใหญ่ เธอกระโดดออกไปซ่อมแซมแล้วปืนกลับเข้ามาเพื่อสู้ต่อเหมือนรอบที่แล้ว

สองเดือนต่อมาหลังจากสมรภูมิที่เมืองวีเต็บสค์ มารีญากวาดล้างแนวป้องกันของเยอรมันพอรถถังของเธอได้รับความเสียหายก็ออกไปซ่อมมันเหมือนเช่นเคย แต่อนิจจา รอบนี้มารีญาไม่ได้โชคดีเหมือนครั้งก่อนๆ เนื่องจากนี่จะเป็นการรบครั้งสุดท้ายของเธอเสียแล้ว เพราะว่าหลังจากที่เธอซ่อมแซมรถถังจนเสร็จแล้ว เธอก็ได้รับบาดเจ็บเนื่องจากเศษชิ้นส่วนของปืนต่อสู้รถถังปลิวมากระแทกที่หัวเธออย่างจัง ส่งผลให้เธอถูกทหารเยอรมันจับกุมทั้งๆที่หมดสติอยู่ในสภาพโคม่า ในวันที่ 15 มีนาคม ค.ศ.1944 เธอก็เสียชีวิตในที่สุด

แต่ไม่ต้องเป็นห่วงรถถัง *"แฟนสาวผู้ต่อสู้"* ของเธอไป เพราะว่ารถถังดังกล่าวอยู่ยงคงกระพันยาวมาจนถึงวันที่โซเวียตบุกขยี้เมืองเบอร์ลินในวันที่ 2 พฤษภาคม 1945 เลยทีเดียว ราวกับว่ามีวิญญาณของมารีญาคอยปกป้องมันอยู่ เพื่อเป็นการให้เกียรติแด่ความกล้าหาญและเสียสละของเธอ เธอจึงได้รับเหรียญกล้าหาญขั้นสูงสุด นอกจากนี้มารีญายังได้รับการยกย่องว่าเป็นฮีโร่ของโซเวียต เนื่องจากเธอเป็นพลขับรถถังหญิงคนแรกของชาติอีกด้วย

แม้ว่าเรื่องนี้จะจบลงอย่างน่าเศร้าด้วยความตายของมารีญา แต่เธอคงคิดมาดีแล้วว่าไม่อยากเป็นแม่หม้ายหลังสงครามจบเป็นแน่ จุดประสงค์ที่แท้จริงที่ทำให้เธอเลือกไปรบในแนวหน้าคือการลากคอทหารนาซีลงนรก แต่โบนัสที่เธอได้มาโดยไม่รู้ตัวคือ เธอมีส่วนช่วยไม่ให้ประเทศของเธอโดนฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เธอเป็นสัญลักษณ์ของเฟมินิสต์ (แม้ว่าเธอจะเกรี้ยวกราดเกินไปนิด) แต่สิ่งที่วิเศษและน่ายกย่องที่สุดของเธอคือการปกป้องมาตุภูมิของตนอย่างกล้าหาญจวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต ดั่งที่อิลยาสามีของเธอเคยทำมาก่อนนั่นเอง ●

เรือสำเภาไทย พาหนะสำคัญในการพาณิชย์โบราณ

วิศนุ ทรัพย์สุวรรณ เขียน

ใครมีอกล่าวถึงการพาณิชย์สมัยโบราณทุกคนต้องนึกถึงพาหนะสำคัญในการสนับสนุนการพาณิชย์สมัยนั้นที่มีชื่อว่า *"เรือสำเภา"*

มีผู้สันนิษฐานว่า ชื่อ *"สำเภา"* มาจากคำว่า *"ตะเภา"* ซึ่งหมายถึง *ลมที่พัดมาจากทิศใต้* ซึ่งเป็นทิศที่เรือจากประเทศจีนเดินทางมาติดต่อค้าขายกับประเทศไทยมากที่สุด โดยเข้ามาในประเทศไทยปีละครั้งในฤดูร้อนซึ่งเป็นฤดูที่มีลมตะเภาพัดมา จึงได้เรียกเรือค้าขายที่มาจากประเทศจีนว่า *"เรือตะเภา"* ภายหลังได้เรียกเพี้ยนไปเป็น *"เรือสำเภา"* ซึ่งหมายถึงเรือที่มาจากประเทศจีน

เรือของจีนมีหลายแบบหลายชนิดเช่นเดียวกับเรือจากประเทศอื่นๆ ดังนั้น *"เรือสำเภา"* จึงมีความหมายแบบกว้างๆว่าเป็นเรือขนาดใหญ่แบบจีนที่แล่นออกทะเลลึกได้ บางทีก็เรียกเรือไหหลำของจีนว่า *"เรือสำเภา"* เพราะเป็นเรือที่มาจากประเทศจีนเหมือนกัน ทั้งที่รูปร่างไม่เหมือนกัน

เรือสำเภาแบบไทยที่ลอกแบบมาจากเรือสำเภาจีน ยังมีปรากฏให้เห็นเป็นหลักฐานอยู่ที่*วัดยานนาวา* บางรัก กรุงเทพมหานคร (แต่เป็นเรือที่ก่ออิฐปั้นปูน) เป็นแบบเรือขนาดใหญ่ที่สุดที่เคยต่อในประเทศไทย ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น แต่ก็มีเรือที่มีขนาดย่อมกว่าที่เห็นที่วัดยานนาวาแบบแตกต่างไปบ้าง ตามความประสงค์ของผู้ใช้เรือนั้นๆ

เรือในสมัยโบราณนิยมทาสีตัวเรือในลักษณะฉูดฉาด เพื่อให้มองดูแปลกและสง่างามตามความนิยมในแต่ละท้องถิ่น (เช่นเรือ*กอ*และในภาคใต้ซึ่งเป็นเรือลักษณะสำเภาใช้ใบเหมือนกัน แต่ลำเล็กกว่า) เพราะถือว่าเรือเป็นสมบัติที่มีค่า นำโภคทรัพย์มาให้ จึงมีการทาสีและสลักลวดลายต่างๆที่ส่วน

หัวและท้ายของลำเรือตามความนิยมของแต่ละชาติ

ฝรั่งเรียกเรือสำเภาของจีนว่า Chinese Junk คำว่า Junk นี้ มีผู้รู้บางท่านกล่าวว่าฝรั่งนำคำในภาษาจีนมาใช้ เพราะจีนเรียกเรือว่า *"จุ๊น"* (เอี้ยมจุ๊น)

เรือสำเภาไทยนั้นมีกำเนิดมาจากจีนอย่างแน่นอน เพราะมีประวัติว่าช่างชาวจีนเป็นหัวหน้าช่างต่อเรือ และการเดินเรือเข้าไปค้าขายในประเทศจีนนั้น จะต้องเป็นเรือสำเภาจีนเท่านั้น จึงจะสามารถเข้าไปเทียบท่าในประเทศจีนได้

ลักษณะทั่ว ๆไปของเรือสำเภาตลอดทั้งลำคือ มีดาดฟ้า ยกท้ายเรือ หางเสือเป็นรูปแผ่นบานประตูสามารถยกขึ้นลงได้ ใช้ใบแขวนขนาดใหญ่ที่มีพรวนใบเต็ม (ใบปีกค้างคาว) ส่วนที่แตกต่างกันของเรือใบอื่น ๆ คือ การวางกระดูกงูและกงเรือ เรือสำเภาของไทยมีดาดฟ้าท้ายเรือสูงกว่าหัวเรือเล็กน้อย มีส่วนโค้งน้อย ดาดฟ้ายกท้ายเรือก็ไม่ลาดไปทางหัวที่มีระดับต่ำกว่า จึงมีลักษณะทั่วไปคล้ายกับเรือสำเภาของจีน

ปัจจุบันมีเรือสำเภาขนาดใหญ่ที่ใช้ใบเหลืออยู่เพียงไม่กี่ลำ เรือเหล่านี้แล่นอยู่บริเวณรอบ ๆอ่าวไทย และข้ามไปมาโดยใช้บรรทุกทราย ไม้ท่อนและหิน

การต่อเรือสำเภาไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา

กรุงศรีอยุธยาในอดีตมีความเจริญรุ่งเรืองหลายด้านทั้งด้านศิลปะ วรรณคดี การปกครอง การทหาร การพาณิชย์และการคมนาคม การค้าพาณิชย์ในสมัยนั้น ไทยมีการติดต่อค้าขาย เจริญสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศหลายประเทศ การค้าทางทะเลขึ้นอยู่กับการต่อเรือที่จะใช้เดินทางออกไปติดต่อค้าขาย อุตสาหกรรมการต่อเรือของไทยจึงมีความเจริญก้าวหน้าไม่แพ้ประเทศอื่น ๆในภูมิภาคเอเชีย เพราะประเทศไทยอุดมด้วยพันธุ์ไม้หลายชนิดที่เหมาะกับการต่อเรือ

จึงปรากฏว่า เรือรบ เรือสำเภาค้าขายของคนไทยโบราณส่วนใหญ่จะเป็นเรือที่ต่อในเมืองไทยทั้งที่เป็นเรือสำเภาแบบจีนและเรือกำปั่นแบบฝรั่ง

ในสมัยแผ่นดิน**พระเอกาทศรถ** รัชกาลที่ ๑๙ แห่งกรุงศรีอยุธยา ก็ปรากฏว่าได้มีการสั่งช่างต่อเรือมาจากประเทศฮอลันดา (ประเทศฮอลแลนด์ในปัจจุบัน) เข้าใจว่าได้มีการดำริต่อเรือกำปั่นแบบฝรั่งเอาไว้ใช้ในราชการ ส่วนสำเภาแบบจีนนั้นคงจะได้มีการต่ออยู่ก่อนแล้ว โดยใช้ช่างต่อเรือชาวจีนเป็นหัวหน้า

จนถึงรัชสมัยของ**สมเด็จพระนารายณ์มหาราช** พระมหากษัตริย์องค์ที่ ๒๗ แห่งกรุงศรีอยุธยา ซึ่งการค้าขายทางทะเลมีความเจริญก้าวหน้ามาก ก็มีการสั่งต่อเรือกำปั่นที่กรุงศรีอยุธยาและที่เมืองมะริด (ในประเทศพม่า) มีจดหมายเหตุของบาทหลวง **เดอชัวสี** กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

"ในแม่น้ำ (เจ้าพระยา) เต็มไปด้วยเรือของฝรั่งเศส อังกฤษ วิลันดา (ฮอลันดา) จีน ญี่ปุ่น และไทย และยังมีเรือใหญ่น้อยอีกเป็นอันมากแทบจะนับไม่ถ้วน พระเจ้ากรุงสยามกำลังทรงพระราชดำริสร้างกำปั่นแบบฝรั่ง มีกำปั่นที่กว้านเอาลงน้ำแล้วเมื่อเร็ว ๆนี้จำนวน ๓ ลำ"

และอีกตอนหนึ่งกล่าวว่า

*"**มองสิเอร์คอนสตันซ์** (เจ้าพระยาวิชาเยนทร์) มีเรือสำเภาตั้ง ๕-๖ ลำ ส่งไปค้าขายติดต่อกับเมืองจีนและญี่ปุ่น"*

ในหนังสือ*พระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขา เล่ม ๒* ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชมีกล่าวไว้ว่า

"เมื่อครั้งศักราช ๑๐๑๙ ปีระกา นพศก มีฝรั่งนายกำปั่นผู้หนึ่งบรรทุกสินค้าเข้ามาค้าขายในกรุงเทพทวาราวดีศรีอยุธยา ครั้งนั้น พระเจ้าแผ่นดินให้ต่อเรือกำปั่นใหญ่ลำหนึ่ง ครั้นเสร็จแล้วจะเอาลงจากอู่จึงให้ล่ามถามฝรั่งพ่อค้าผู้นั้นว่า ณ เมืองฝรั่งเศสเอากำปั่นลงจากอู่ทำอย่างไร จึงเอาลงได้

ง่าย แลฝรั่งพ่อค้านั้นเป็นคนฉลาดมากรู้ขำนาญในการรอกกว้าน จึงบอกให้ล่ามกราบทูลพระกรุณา รับอาสาจะเอากำปั่นออกจากอู่ แล้วแต่งกายผูกรอกกว้านและจักรผัดผัน ชักกำปั่นออกจากอู่ลงสู่ท่าโดยสะดวก สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงโสมนัส พระราชทานรางวัลเป็นอันมาก แล้วโปรดตั้งให้เป็นหลวงวิไชเยนทร์"

ที่เมืองมะริดนั้น ครั้ง **แซมวล ไวท์** เป็นเจ้าท่าควบคุมการค้าทางทะเลทางอ่าวเบงกอลนั้น ก็ได้ต่อเรือกำปั่นที่เมืองนี้ เพื่อเดินทางค้าขายกับหัวเมืองทางอินเดีย ปรากฏว่ามีเรือหลวงของไทยต่อที่เมืองมะริดลำหนึ่ง มีชื่อเรียกอย่างฝรั่งว่า *RESOLUTION* ได้ทำการระดมยิงเมืองของพวกเจ้าแขกทางอินเดีย จนเป็นเหตุให้เกิดกรณีพิพาททางการเมืองกับฝ่ายอังกฤษในสมัยนั้น

ในรัชสมัยของ**สมเด็จพระสรรเพชญ์ที่ ๙** กษัตริย์องค์ที่ ๓๐ ของกรุงศรีอยุธยา ก็ได้มีการต่อเรือกำปั่น มีความในพระราชพงศาวดารฉบับเดียวกันกล่าวว่า

"ในปีมะเมีย ฉศก สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินให้ช่างต่อเรือกำปั่นใหญ่ไตรมุข ขนาด ๑๘ วา ๒ ศอก ปากกว้าง ๖ วา ๒ ศอก ให้ตีสมอใหญ่ที่วัดมเหยงค์ ๕ เดือนกำปั่นแล้วให้เอาออกไปยังเมืองมฤต (มะริด) บรรทุกข้างได้ ๓๐ เชือก ให้ไปขายเมืองเทศโน้น คนทั้งหลายลงกำปั่นใช้ใบไปเมืองเทศ แล้วขายข้างนั้นได้เงินแลผ้าเป็นอันมาก แล้วกลับคืนมาถึงยังเมืองมฤตสิ้นปีเศษ" (ในสมัยกรุงศรีอยุธยา สินค้าส่งออกที่ไทยส่งไปต่างประเทศมากที่สุดคือข้าง ซึ่งจับจากป่าเขตเมืองชุมพร อุทัยธานี ปราจีนบุรี และกาญจนบุรี)

เรือลำดังกล่าวมีความยาว ๓๗ เมตร กว้าง ๗ เมตร ใช้เวลาในการต่อ ๕ เดือน หล่อเหล็กตีเป็นสมอใหญ่ (สำหรับทอดยึดเรือ) ที่*วัดมเหยงค์* กรุงศรีอยุธยา (แล้วลำเลียงด้วยเกวียนไปเมืองมะริดทางบก เนื่องจากสมัยนั้นเรือสินค้าไทยจะทอดสมออยู่ที่เมืองมะริด ไม่ได้เข้ามาที่อ่าวไทย จึงต้องต้อนข้างไปลงเรือที่เมืองมะริด ส่วนวัดมเหยงค์นั้น เดิมเป็นที่ตั้งเตาหลอมเหล็กใหญ่ ทำเครื่องศาสตราวุธที่ใช้ในกองทัพเช่น ดาบ ทวน ฯลฯ ด้วย)

เรือกำปั่นลำดังกล่าวมีใบ ๒ เสา ใช้ใบพรวนใยพืช เป็นใบชนิดพับ ท้ายบาหลียกสูงมีบ้านเล็กๆคล้ายสำเภาจีน หางเสือแบบบานประตู มีช่องข้างเรือสำหรับพาดกระบอกปืน มีช่องระวางทางลงสินค้า ในครั้งนั้นจะต้องต้อนข้างเดินเป็นทางลาดลงไปถึงท้องเรือ เรือกำปั่นลำนั้นสามารถบรรทุกข้างได้ถึง ๓๐ เชือก นอกจากนั้นยังมีที่ว่างพอที่จะให้ข้างเคลื่อนไหวและกินอาหารได้สะดวก เพราะต้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะถึงเมืองท่าในต่างประเทศ

(เชื่อกันว่า ข้างในอินเดียส่วนใหญ่คือพันธุ์ข้างผสมกับข้างไทย ข้างไทยเหล่านี้ เคยสร้างชื่อเสียงให้กับกองทัพของ**พระเจ้าอโศกมหาราช** และ**ฮันนิบาล**)

การเดินทางโดยใช้ใบ เมื่อมีลมจึงจะเดินทางไปได้ ลมสงบก็ต้องทอดสมอรอลม จึงใช้เวลาในการเดินทางรอนแรมนานนับเดือน ๆเสบียงอาหารและน้ำจืดจึงต้องนำไปให้เพียงพอ เว้นแต่เมื่อพบเมืองท่าหากมีพระราชไมตรีต่อกันก็อาจจะได้รับเสบียงอาหารและน้ำดื่มเพิ่มเติมได้บ้าง ในยามศึกสงครามเรือกำปั่นสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นเรือรบได้ด้วย

ในสมัย**รัชกาลที่ ๒ สมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย** กรุงรัตนโกสินทร์ มีจดหมายเหตุว่าด้วยเรื่องคนชาติโปรตุเกส ขออนุญาตเช่าท่าเรือในประเทศไทยไว้ว่า

*"เจ้าเมืองมาเก๊ามีหนังสือให้**แงนเดรันโยยิกา** บิดา**มัสลินโน** (มีนามสกุลว่า แดอาราอโย รอชา บิดาของมัสลินโน ซึ่งเคยเป็นกงสุลโปรตุเกสที่กรุงเทพฯ) เข้ามาขอต่อเรือกำปั่น ด้วยหาซื้อไม้ในกรุงเทพฯนี้ได้สะดวก ก็โปรดให้ตั้งโรงต่อเรือที่หน้าบ้านกงสุล*

เยเนราลโปรตุเกส เรือลำนั้นปากกว้าง ๔ วา ๓ ศอก ครั้นเรือกำปั่นแล้ว โปรตุเกสไม่มีทุนจะซื้อสินค้า จึงถวายระวางสินค้าของหลวงออกไปจำหน่าย แลขอพระราชทานยืมเงิน ๑๒๐ ชั่ง ใช้ในการต่อเรือ ก็โปรดพระราชทานให้ตามความปรารถนา แลยกค่าธรรมเนียมต่อเรือพระราชทานให้ด้วย"

ตามที่อ้างหลักฐานในประวัติศาสตร์มานี้ แสดงให้เห็นว่าได้มีการต่อเรือทั้งเรือสำเภาแบบจีนและเรือกำปั่นแบบฝรั่งมาแล้วในสมัยกรุงศรีอยุธยา เพื่อใช้เป็นเรือหลวงและเรือสินค้าทางทะเลอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีพวกพ่อค้าและประชาชนจัดตั้งโรงต่อเรือสินค้า เมื่อต่อเสร็จก็นำเรือไปขายยังต่างประเทศ เพราะเมืองไทยมีไม้อุดม มีราคาถูกกว่าต่างประเทศทั้งค่าแรงก็ยังไม่แพง ค่าต่อเรือจึงถูกกว่าที่อื่น จึงนับว่าเป็นอุตสาหกรรมที่กำไรดีอย่างหนึ่ง

จนถึงสมัย**รัชกาลที่ ๑** แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ทรงพระราชดำริว่าหากปล่อยให้มีการต่อเรือมากเกินไปไม้ดี ๆในเมืองไทยจะหมดลงไปทุกทีจึงออกพระราชกำหนดเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมต่อเรือขึ้นตามแบบอย่างสมัยกรุงศรีอยุธยา พระราชกำหนดนี้ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ.๒๓๒๘ ในรัชกาลที่ ๑ มีความดังนี้

"ด้วยทรงพระกรุณาตรัสเหนือเกล้าฯสั่งว่า แต่ก่อนครั้งสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง ในพระบรมโกษฐ์ ให้มีกฎหมายไว้ว่า ไม้ซุงสัก ไม้ขอนสัก ไม้ตะเคียน ไม้เคี่ยม ไม้อินทนิล และไม้เบ็ดเสร็จทั้งปวง ต้องการสำหรับจะได้บูรณปฏิสังขรณ์ สร้างวัดวาอารามแลใช้ราชการเบ็ดเสร็จแต่ละปีเป็นอันมาก แลฝ่ายผู้มีชื่อลูกค้าผู้มีเงินมากย่อมคิดอ่านซื้อหาต่อสำเภาขึ้นเป็นอันมาก ไม้ซุงสัก ไม้ขอนสัก และไม้เบ็ดเสร็จ ซึ่งจะได้จ่ายราชการนั้นเปลืองไป หาเป็นประโยชน์แก่กรุงเทพมหานครไม่ ไปเป็นประโยชน์แก่ลูกค้า ฝ่ายไม้ทั้งปวงซึ่งจะได้ว่าราชการ ณ กรุงเทพมหานครขัดสน

แต่นี้สืบไปเมื่อหน้า ห้ามอย่าให้ผู้ใดต่อสำเภาแต่อำเภอใจเป็นอันขาดทีเดียว ถ้าแลผู้ใดจะต่อสำเภาจำเพาะให้กราบทูลพระกรุณาก่อน ต่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้ต่อจึงต่อได้ ถ้าแลลูกค้าผู้ใดจะให้ข้าทูลละอองฯ ผู้ใดกราบทูลพระกรุณาขอต่อสำเภาทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สั่งข้างในฯมาสั่งเถ้าแก่ข้างใน ให้เรียกค่ารับสั่งสามต่อ ต่อละตำลึงเป็นเงินสามตำลึงแล้วเถ้าแก่มาสั่งมหาดเล็ก มหาดเล็กเอากราบทูลพระกรุณาฉลอง เรียกเอาค่าทูลฉลองสามต่อ ต่อละสามตำลึงเป็นเงินเก้าตำลึง

แล้วผู้รับสั่งมาสั่งชาววังผู้อยู่เวร ผู้อยู่เวรเรียกเอาค่ารับสั่งสามต่อ ต่อละตำลึง เป็นเงินสามตำลึง แล้วมหาดไทยหมายให้สัสดี สัสดีเรียกเอาค่าหมายสามต่อ ต่อละบาท เป็นเงินสามบาท แล้วจึงหมายบอกมาถึงเสมียนเวรกรมท่าเอาว่าแก่โกษาธิบดี โกษาธิบดีเอากราบทูลพระกรุณาฉลองเรียกเอาค่าทูลฉลองสามต่อ ต่อละสามตำลึงเป็นเงินเก้าตำลึง แล้วจึงสั่งเสมียนเวรให้หมายบอกโขดึกแลเสมียนเวร เสมียนเวรเรียกเอาค่าหมายสามต่อ ต่อละสองบาทสองสลึง เป็นเงินตำลึงสามบาท

สองสลึง โขดึกจึงจัดแจงเหยียบที่ให้ผู้มีชื่อต่อสำเภา เรียกเอาค่าธรรมเนียมเหยียบที่หกบาท

ถ้าสำเภาปากกว้างแต่สามวาขึ้นไป จนปากสามวาศอก ปากสามวาสองศอก ปากสามวาสามศอก ให้กรมท่าเรียกเอาทองแท่งหมึกเป็นของถวายแท่งหนึ่ง หนักหกตำลึง หนึ่งบาทเนื้อหกน้ำเสศสอง ถ้าหาทองคำมิได้คิดเป็นเงินราคาสิบสองหนักทองคำหนักหกตำลึงหนึ่งบาทเป็นเงินสามชั่งสิบห้าตำลึง

ถ้าสำเภาปากกว้างแต่สี่วาขึ้นไปจนสี่วาศอก สี่วาสองศอก สี่วาสามศอกให้เรียกเอาทองคำแท่งหมึกสองแท่ง ถ้าสำเภาปากกว้างแต่ห้าวาขึ้นไป จนห้าวาศอก ห้าวาสองศอก ห้าวาสามศอก ถึงหกวาขึ้นไป ให้เรียกเอาทองคำแท่งหมึกสามแท่ง ถ้าไม่มีแท่งหมึกให้คิดเอาเงินตามราคาทองดุจกัน

แลคิดแต่ผู้จะต่อสำเภาลำหนึ่งต้องเสียเงินค่ารับสั่ง ค่าทูลฉลอง ค่าหมายเบ็ดเสร็จ สิริเป็นเงินหนึ่งชั่งสิบสี่ตำลึงสามบาทสองสลึง ถ้าต่อสำเภาหัวเมืองต้องเสียค่าตรวจสามตำลึงหนึ่งบาท เข้ากันเป็นเงินหนึ่งชั่งสิบแปดตำลึงสองสลึงจึงต่อได้ ถ้าผู้ใดลักลอบต่อสำเภาแต่อำเภอใจตน มิได้ให้กราบทูลพระกรุณาก่อน ให้ตัวผู้ลักลอบต่อสำเภาเป็นโทษลงพระราชอาญาเฆี่ยนยกหนึ่ง สามสิบที แล้วให้เรียกเอาค่ารับสั่ง ค่าทูลฉลองทองแท่งหมึก ค่าธรรมเนียมให้ครบ แล้วให้พ้นโทษต่อสำเภาสืบไป แลมีกฎหมายอย่างธรรมเนียมสืบมานี้

ครั้นอยู่มาครั้งแผ่นดินเก่าให้เรียกค่าธรรมเนียมต่อสำเภาสูง ๆต่ำ ๆฟั่นเฟือน จะเอาเป็นกฎหมายอย่างธรรมเนียมมิได้ ซึ่งมีกฎหมายอย่างธรรมเนียมแต่ครั้งสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงในพระบรมโกษฐ์ตรัสสั่งไว้นั้น ก็เห็นขนบขนาดต้องโดยบูราณราชประเพณีดีอยู่แล้ว ให้เอาตามกฎหมายเก่า แลบัดนี้ต้องสถาปนาสร้างพระนครแลบูรณปฏิสังขรณ์วัดวาอารามขึ้นใหม่เป็นอันมาก ต้องการให้มากกว่าแต่ก่อน

แต่นี้สืบไปเมื่อหน้า ถ้าผู้ใดจะต่อสำเภาปากกว้างแต่สิบเอ็ดศอกขึ้นไปเท่าใด ก็ให้เรียกเอาทองคำแท่งหมึก ค่ารับสั่ง ค่าทูลฉลอง ค่าธรรมเนียมเบ็ดเสร็จ ตามกฎหมายอย่างธรรมเนียมในพระบรมโกษฐ์จงทุกประการ

ถ้าลูกค้าผู้ใด จะต่อสำเภา ณ หัวเมืองใด ให้มาบอกแก่ผู้รักษาเมืองกรมการ ครั้นจะให้ผู้รักษาเมืองกรมการบอกเข้าไป ให้กราบทูลพระกรุณาก่อน ภว่าจะมีตราตอบออกไปให้ต่อระยะท่าทางไกล ฝ่ายลูกค้าผู้ต่อสำเภาจะป่วยการข้าไป แลให้ผู้รักษาเมืองกรมการปรึกษาหารือกัน เหยียบที่ให้ตามธรรมเนียม แล้วให้ต่อไปพลางก่อนเถิด แลให้ผู้รักษาเมืองกรมการเรียกเอาทองคำแท่งหมึก แลค่ารับสั่ง ค่าทูลฉลอง ค่าหมายเบ็ดเสร็จตามธรรมเนียม แล้วให้ต่อไปพลางก่อนเถิด

แลให้ผู้รักษาเมืองกรมการเรียกเอาทองคำแท่งหมึก แลค่ารับสั่ง ค่าทูลฉลอง ค่าหมายเบ็ดเสร็จตามธรรมเนียมให้ครบตามปากสำเภา ดุจหนึ่ง ณ กรุงเทพมหานคร แลให้บอกขอต่อสำเภาส่งทองคำแลเงินค่าธรรมเนียมเข้าไป ณ กรุงเทพมหานครให้สิ้นตามกฎหมายอย่างธรรมเนียมก่อน ครั้นกราบทูลพระกรุณาแล้วมีตราตอบออกไปให้ต่อ ฝ่ายเสมียนเวรเจ้าตราได้รับเงินพระราชทานค่าตรา ค่าแต่ง ค่าธรรมเนียมสามตำลึงหนึ่งบาท"

มีความอีกตอนหนึ่งว่า

"อนึ่ง จีนไทยลูกค้าคนมีชื่อทุกวันนี้ว่า เรือแลสำเภาขำรุดจะตกแต่งซ่อมแซมแปลงขึ้นใหม่ เรือสำเภาปากกว้างแต่แปดศอก แต่เก้าศอก แต่สิบศอก แต่สิบเอ็ดศอก ให้คัดกระดานขึ้นกราบเสียจนแทบสิ้น เอาไว้แต่ข้างละน้อยพอเป็นเหตุ แล้วเสริมทวนหน้าทวนท้ายขึ้นกระดานใหม่สอบปากให้กว้างออกกว่าเก่าจนสามวาเศษ ตั้งว่าเป็นเรือซ่อมแปลงใหม่ให้ขาดทองแท่งหมึก แลเงินค่าธรรมเนียมของหลวง เจ้าของพนัก

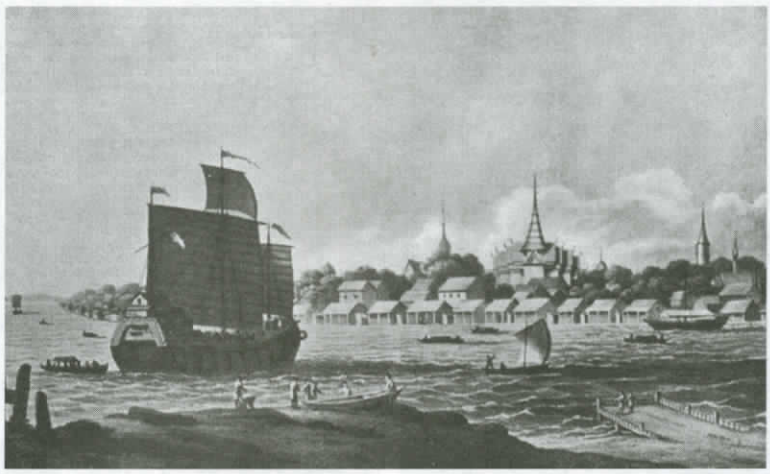

งานไปเป็นอันมาก

แต่สืบไปเมื่อหน้า ถ้าผู้ใดว่าเรือแลสำเภาขำรุด จะตกแต่งซ่อมแปลงใหม่ ให้มาบอกแก่เจ้าพนักงาน ให้วัดปากเรือแลสำเภาตามกฎหมายไว้เป็นพยาน ปากเรือแลสำเภาเดิมเท่าใด ก็ให้ซ่อมแปลงให้คงปากอยู่แต่เท่านั้น อย่าให้ซ่อมแปลง ไขปากเรือปากสำเภาออกให้กว้าง ยาวกว่าเก่า แต่คืบหนึ่งขึ้นไปได้เป็นอันขาดทีเดียว

ถ้าผู้ใดลักลอบแปลงเรือแลสำเภาไขปากเรือแลสำเภาให้กว้างออกไปกว่าเดิมแต่คืบหนึ่งขึ้นไป จะให้ปรับไหมเรียกเอาทองคำแท่งหนึ่ง ค่ารับสั่ง ค่าทูลฉลอง แลค่าธรรมเนียมเบ็ดเสร็จดุจหนึ่งสำเภาต่อใหม่ ปากกว้างสิบเอ็ดศอกขึ้นไป แล้วจะให้เอาตัวเป็นโทษด้วย"

ค่าธรรมเนียมต่อเรือสำเภา **สมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก**

อัตราค่าธรรมเนียมในการต่อเรือสำเภา ในสมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงประกาศใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๖ มีลำดับขั้นตอนการเสียค่าธรรมเนียม ดังต่อไปนี้

๑. เถ้าแก่เรียกสามต่อ ต่อละตำลึง รวมสามตำลึง

๒. มหาดเล็กกราบทูลพระกรุณาฉลองสามต่อ ต่อละสามตำลึง รวมเก้าตำลึง

๓. ชาววังผู้อยู่เวรเรียกสามต่อ ต่อละตำลึง รวมสามตำลึง

๔. มหาดไทยผู้อยู่เวรเรียกสามต่อ ต่อละตำลึง รวมสามตำลึง

๕. มหาดไทยหมายให้เรียกสัสดีเรียกสามต่อ ต่อละหนึ่งบาท รวมสามบาท

๖. นักการสมุห์บัญชีกรมท่าเรียกสามต่อ ต่อละหนึ่งบาท รวมสามบาท

๗. เสมียนเวรกรมท่า-โกษาธิบดีเรียกสามต่อ ต่อละสามตำลึง รวมเก้าตำลึง

๘. โขดึกแลเสมียนเวรเรียกสามต่อ ต่อละสองบาทสองสลึง รวมหกบาทหกสลึง

โขดึกจัดแจงเหยียบที่ ผู้มีชื่อต่อเรือสำเภา เรียกเหยียบที่หกบาท รวมจะต้องชำระค่าธรรมเนียมในการต่อเรือสำเภายี่สิบเจ็ดตำลึงสิบสองบาทหรือสามสิบตำลึง (หนึ่งตำลึงมีสี่บาท) ทองแท่งหนักหกตำลึงหนึ่งบาทเนื้อหกน้ำเสศสอง (เทียบเป็นเงินสามชั่งสิบห้าตำลึง) ●

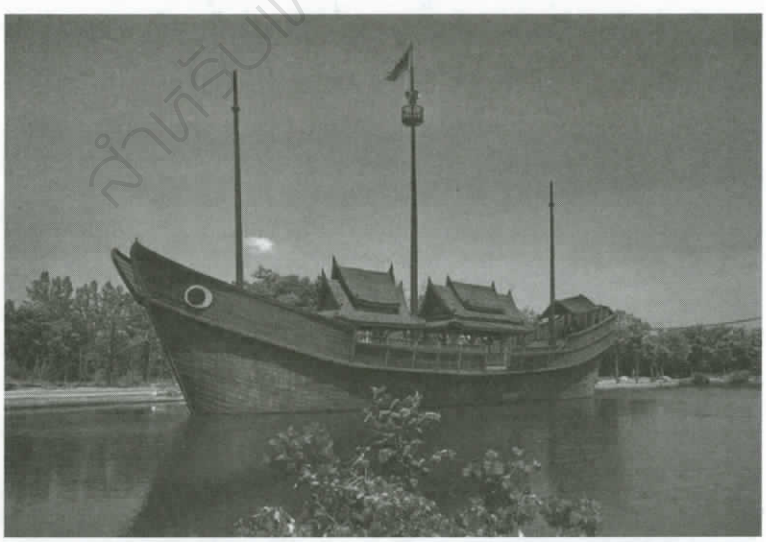

สำหรับประชาสัมพันธ์ กรมศิลปากร

สามารถติดตามอ่านวารสารใหม่ได้ที่

http://libapp.rmutp.ac.th/newBook/?cat=10

- ห้องสมุดเทเวศร์
- ห้องสมุดโชติเวช
- ห้องสมุดพณิชยการพระนคร
- ห้องสมุดพระนครเหนือ